peale, ta kartis ja auustas tedda, ehk ta kül saggedaste temma wastu waidles.

Peter ostis ühhes weikeses ulitsas ennesele seppapaja, mis ühhe waese lesse pärralt olli. Mönni assi polnud kül mitte nore meistri mele järrel, agga ta katsus läbbbi ajada ja hakkas wähhemaga peale. Mis ta teggi, sedda püdis heaste tehha, ja kuida ta lubbas omma tö walmis tehha, nönda sai ka nimmetatud päwaks tö löppetatud. Ta piddas truiste omma sönna. Öiete hakkaja olli ta tölla ja waukrite rautamise peale ja sai pea ni palju tööd, et piddi weel törahwast abbiks wötma. Temma wastas ellas üks leskmaene, sel olli kaks last, teine poeg, kes wäljaöppinud töllasep ja wöeral maal reisimas, ja teine olli tüttar, Maria nimmi, kes haiglase emmale koddu abbiks olli. Maria ei olnud mitte just illus silmist, agga tal olli armas, löbbus ning waikne ollemine, wagga ja helde südda. Ta ei häbbenend hommikust öhtuni tööd tehhes ja olli kassin ning wisakas. Peter kossis sedda tüttarlast ennesele, ja sai nore naesega ka haiget emma majasse, kelle eest ta hoolt piddas kui wagga laps omma wannema eest. Agga sedda ei olnud kauaks, sest wanna äm surri pea selle järrel ommad lapsed önnistades. Rahhu, ön ja armastus ollid siin seppa majas.

Willem wöttis issa ammetit ennese peale. Wannemad andsid köik temma holeks; muud kui jätsid ühhe kambri enneste tarbeks, kus ni kaua tahtsid ellama jäda, kunni Önisteggia neid siit teise ilma piddi ärrakutsuma. Willem hakkas wannemate maja ehhitama, üks suur tubba sai suurte peeglitega kuld ramide sees ja känna pörrandaga wälja ehhitud, se piddi temma pood ollema, kuhhu walmis tööd müma tarwis tahtis panna. Suur plaat kuld kirjaga maja ukse peal kulutas weikese linnale, et seal majas üks suur uhke meister ellas. Issa wangutas pead ja jäi pääw päwalt kurwemaks, emmake nuttis allati. Peter ei lausunud sönagi, teades, et

Willem ommeti temma nõuu ei wötta kuulda. Pühha päiwil sai igga hommiku weel tööd tehtud, agga sedda uhkem olli Willem pärrast lõunat nähha, kui ta trahterisse läks, kus ta peale sedda kõige wähhemalt kolm ehk nelli korda nädala sees ka pole päwa ärrawitis ja kõigesuguse kergemelise inimestega sõbrust piddas. Seal olli siis tühja lorra rohkeste likumas, ja kui sest kurgud kuiwaks said, noh siis piddi puddel aitama ja wimaks kui sund wäsisid mängiti kaarta. Willem sai ses seltsis pea heaks sõbraks ja targaks mehheks kidetud.

Willemi täddi jures ellas üks waene tüttarlaps Mina nimmi, kelle wannemad ollid surnud. Se noor tüttarlaps olli hästi kolitud, mõistis wõeraid keleşt, mängis klawwerit, oskas penikest ömblust, kuddus uhkid asju ja wahtis hea melega akna ees. Temma rided ollid ikka essimesed kallid ja kui ta pissut enne lõunat wodist tõusis, siis istus ta weel kaks tundi peegli ees ja palmitas omma juukside, agga omma sukke nõeluda, ja särka lappida, sedda ta ei möistnud mitte egga tahtnud, sest temma wannemad ei olnud tedda seks õppetanud, waid arwasid, et nende laps suremat koli õppetust sanud, ja sepärrast nisugguse töle liig penike olleks. Ühhe sõnnaga — se olli üks halp ja eddew inimese loom, kuida neid liinas ja maal weel leiame, kus rummalad wannemad omma sarnatsid lapsi kaswatawad.

Selle halbi Minaga sai Willem pea tuttawaks. Ja sedda eunam nad näggid, et neil olli ühhesuggune kerge meel, ühhed ilmalikud nõud, üks uhkus, üks Jummala rigi põlgamine, ja ühhesuggune waesus tõsisidse ja Jummala õigusе polest, sedda kindlamaks läks nende sõbrus ja mitte kaua, siis olli Willem peigmees ja Mina temma pruut.

Wanna täddil olli hea meel, et ta Minast lahti sai, sest se olli wägga sõnnakuulmata, ja pahhandas tedda allati. Pulmad said uhkeste petud ja siis weel kahheksa päwa järra-

Eesti ma rahwa Kalender 1870, lk. 32